

Co režimy berou a sport dává: vyprávění pamětníka 20. století

Scénář k rozhlasové reportáži pamětníka Otakara Bartoška

Pan Otakar Bartošek to v dětství neměl jednoduché.

00:53 – 01:21

Otec pracoval v Obraně národa. To byla akce důstojníků československé armády v boji proti fašistům. Otec byl spojkou mezi Plzní a Domažlicema a převážel zbraně. Byl, byl zrazen a byl gestapem zatčen, vězněn a v roce čtyřicet tři v dubnu v Berlíně popraven.

Pan Bartošek zůstal se svou maminkou a dlouho se báli, že půjdou do koncentračního tábora. Tam naštěstí nešli, nicméně strávili celou válku na statku.

03:52 - 04:11

..můj dědeček, tatínek maminky, nechtěl vstoupit do JZD, takže nám dělali zlo. Já jsem musel na rok přerušit studium na gymnázium v Domažlicích a maminka nesměla učit jako učitelka.

Nakonec dědeček pana Bartoška do JZD vstoupil, a pan Bartošek mohl pokračovat ve studiu. V šestnácti letech začal hrát basketbal za starší dorost Jiskry Domažlice, odkud se pak dostal do první ligy, díky které mohl cestovat po světě.

19:34 – 20:05

V roce šedesát čtyři jsme poprvé vyjeli, jsem poprvé vyjel s Orbisem a hledal jsem v Norimberku ty umírající nezaměstnané, kteří umírají na ulicích. Jak to psali v našich novinách. A tam jsem potkal samý chlapy v bílých košilích, kravatách, usměvaví lidi. A náš kapitán říká: "To čumíš, vole?" No a tam jsem se otočil od těch sto osmdesáti stupňů.

Navštívil také Itálii, Belгии, Tunis, Francii. Zajímavou vzpomínku má na Anglii, kde stopoval ...

21:09 – 21:29

A pak mě stopla holka v autíčku takovým malým a odvezla mě na kolej vysokoškolskou a představovala mě jako komunistu. A marně jsem jí vysvětloval, že nejsem komunist, že v Československu je jenom pár lidí komunistama kovanými. A že to... Nevěřila.

Nejčastěji cestoval vlakem, v jednom osobáku seděl i mezi kozami či slepicemi.

36:46 – 36:55

Vidět ten svět, jako to bylo, to bylo moc hezký.

Nejenže pan Bartošek hrál basketbal, dokonce ho i trénoval. Začal defacto z nouze, ale naštěstí mu pomáhala jeho žena - atletka.

Nehledě na krutá léta a dobu, kterou zažil, vzpomíná na svůj život s úsměvem. Má pro nás také dobrou radu:

13:09 – 13:15

No, být poctivý, trénovat.

13:23 – 13:25

Důležitá je ta vůle.

13:34 – 13:37

A hlavně nebýt pohodlný.